

Hun siger ikke på noget tidspunkt i denne her artikel eller i det her telegram, at palæstinerne begår fejl. Hun kritiserer ikke de terrorhandlinger, som jo har gjort, at Israel også nødvendigvis har måttet forsvare sig. Hun kritiserer ikke, at palæstinerne heller ikke har efterlevet køreplanen for fred. Problemet er jo netop, at begge parter ikke har efterlevet køreplanen for fred på alle punkter.

Så jeg synes, der er brug for, at man får klarhed over, om det er den ændrede holdning, som Gitte Seeberg giver udtryk for, der er konservativ politik, eller om det er udenrigsministerens holdning, der er givet udtryk for i Folketinget.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Der er jo ingen tvivl i mit sind om, at det er udenrigsministerens holdning, som for øjeblikket dækker regeringen og Det Konservative Folkeparti, og det er tobensstrategien.

Men det betyder jo selvfølgelig også, at hvis man har nogle oplevelser, som fru Gitte Seeberg jo har haft og korrekt har set, at der foregår ting over for palæstinerne, som vi ikke bryder os om, jamen så har hun jo lov at beskrive dem, for det var det, der var opgaven for hende. Det var at se, hvordan palæstinerne levede.

Jeg er sikker på, at hvis man lavede et mellemsteninterview med fru Gitte Seeberg, så ville hun også være for tobenspolitikken; det synes jeg også jeg kan læse af avisen i dag. Så der er ikke tvivl om vores holdning dér.

Og der vil jeg stadig væk sige, at vi skal benytte den mulighed, der nu er i januar måned. Det er jo også derfor, jeg ikke – og det var vi også enige om, da vi havde det i Folketingssalen her for nylig – overhovedet mener, at man skal sidde og diskutere sanktioner, som der var stillet folketingsbeslutningsforslag om, mod Israel, for en sådan ensidig politik vender jeg mig imod, og det har jeg gjort hele tiden.

Det er slet ikke tidspunktet nu. Tidspunktet nu er til at opmuntre parterne, for det er jo rigtigt, at køreplanen ikke er blevet efterlevet. Den startede pænt, og så gik den kraftigt i stå. Den startede med at gå i stå på grund af selvmordsbomberne, og så er det jo så den negative spiral, der har kørt hele tiden.

Der drejer det sig nu om at få tilliden genskabt, og det er det, vores bestræbelser går ud på, og det drejer sig om begge parter. Har man kun én part i kikkerten, har man ingen indflydelse.

Peter Skaarup (DF):

Ja, jeg må jo selvfølgelig sige, at jeg er enig med udenrigsministeren i, at det drejer sig at finde nogle løsninger på det her, og der synes jeg ikke, at det virker særlig befordrende, hvis konservative politikere, uanset hvor de i øvrigt sidder, kommer med meldinger om, at det hele udelukkende er den ene parts skyld, og at der er grund til at kritisere Israel, som fru Gitte Seeberg gør.

Kl. 12.50

Men jeg er tilfreds med, at udenrigsministeren har sagt, at konservativ politik og regeringens politik her i Folketinget er i overensstemmelse med bl.a. det forslag til vedtagelse, der blev vedtaget i Folketinget 24. januar 2002, hvori man klart sagde, at der er problemer på begge sider i konflikten, og at det handler om at finde nogle løsninger på de problemer, der er.

Men vi kan bare være bekymrede for, at der sidder konservative repræsentanter rundt omkring i verden, nu her i Europa-Parlamentet, som ikke kan se de problemer, der er ved den palæstinensiske terrorisme, der udføres, som bl.a. har betydet, at Hamas er kommet på EU's terrorliste og også på den amerikanske terrorliste.

Det er jo et problem, at de, der repræsenterer palæstinerne på fremtrædende plads, i den grad har stået bag terrorisme og stadig væk gør det. Der vil jeg godt spørge udenrigsministeren, om udenrigsministeren ikke er enig i, at vi her har et af de store problemer i konflikten, nemlig den terrorisme, som går ud over almindelige mennesker, som ikke har andel i krig overhovedet.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Terrorismen er jo utrolig destruktiv. Den udøves selvfølgelig af et lille mindretal, men den rammer jo det store flertal, den rammer hele samfundet, den lammer samfundet. Jeg kan huske, da vi var til kvartetmødet under vores formandskab, jeg tror, det var i august måned, den 17. august, eller var det den 17. september. Der blev jeg så mødt i forhallen i New York med meddelelsen om, at der var røget en selvmordsbombe i Israel, hvortil jeg sagde: Ja, selvfølgelig. For der var nogle, der ville forhindre, at kvartetten nåede frem til at lave en køreplan, og derfor smed de en bombe, således at de fik sprængt køreplanen.

Så der er kræfter hele tiden, der forhindrer den fred. Det er derfor – ja, jeg holder meget af Rabins udtryk – at man skal forhandle, som om